

TRỌNG LƯỢNG KINH TẾ CỦA TUỔI TRẺ

LÂM VÔ HOÀNG

Sau đây là một hình ảnh kinh tế-xã hội của tuổi trẻ bên Pháp. Với mức độ khác nhau, đó cũng là hình ảnh quen thuộc, thân thương của tuổi trẻ ta. Động thái xã hội của tuổi trẻ ngày nay trên thế giới hầu như đồng nhất, toàn cầu hóa. Tại sao chúng ta không có cái nhìn thông cảm, chia sẻ, thậm chí, đồng hóa hơn đối với họ? Hiểu họ, đời "quá đắt" của ta càng vui hơn, có sao đâu!

Ở vào tuổi từ 15 đến 25, "người ta" không tiếc bất cứ cái gì để chăm sóc bề ngoài dóm dáng của mình. Một chiếc thay đổi, người ta càng phải thích nghi từ áo của mình. Kết quả là người trẻ tiêu xài cho quần áo, giày dép nhiều hơn bố mẹ họ khoảng 40%. Trung bình mỗi năm họ sắm 8 cái quần mỗi cái 420 quan (1 quan = 2300 đồng) và 6 cái áo, mỗi cái 315 quan. Họ hút thuốc nhiều gấp đôi người lớn.

Từ hơn chục năm qua, trọng lượng kinh tế-tài chánh của tuổi trẻ không ngừng tăng trưởng. Họ đã trở thành giàu có. Nói đúng hơn, họ tiêu xài như nhà giàu. "Không có cách nào xét đoán được nguồn gốc xã hội của một người trẻ, qua sự tiêu xài của họ". Joel Le Bigot, Giám đốc Viện trẻ em Pháp xác nhận như vậy.

Mặt khác, ngày nay, tuổi trẻ là thủ lĩnh của dư luận. Trong tư thế đó, họ đã ảnh hưởng đến 43% tổng số tiêu thụ trong gia đình. Trọng lượng kinh tế của họ được ước tính không dưới 400 tỷ quan, tức là khoảng 920.000 tỷ đồng VN. Rõ ràng họ là nhân vật quan trọng của thời đại.

Được nuông chiều hết mực, khoảng ba phần tư người trẻ sống với bố mẹ đến 25 tuổi. Họ là "thế hệ trong bọc kén". Tiền bạc họ kiếm được, họ xài cho thú vui riêng của họ: đi chơi tối, coi hát, xem phim, nghe

nhạc, nhậu nhẹt, hoặc tán gẫu ở quán cà phê. Tiền túi hàng tháng của họ trung bình là 150 quan, đối với lứa tuổi từ 15 đến 18, hoặc từ 500 đến 1000 quan, đối với lứa tuổi từ 18 đến 25, còn đi học và từ 1000 đến 8000 quan, nếu đã đi làm.

"Tuy nhiên, Joel Le Bigot nhận xét, nếu họ có 10 quan, họ sẽ tiêu xài 30 quan". Do đâu mà có? Họ lãnh làm công việc vặt vặt đó đây, hoặc được ông bà, cô cậu thỉnh thoảng "dúi" cho, hoặc "lờ" đi khoản tiền lẻ, khi bố mẹ sai đi mua đồ, hoặc "chôm chia" lúc cạn kiệt. Tóm lại, họ làm bất cứ gì, để có tiền tiêu xài thỏa thích.

Mặc dù mỗi ngày họ mất một giờ rưỡi ngồi trước máy truyền hình, họ vẫn đi xem phim nhiều gấp đôi người lớn.

Có thể nói họ là "vua" điện ảnh, vì họ tạo dư luận. Số phận cuốn phim mới không tùy thuộc lời khen chê của các nhà phê bình. Những cuốn phim đạt kỷ lục người xem là những cuốn phim được họ "chăm".

Ở nhà, họ cũng là "vua". Nhờ nước "năn nỉ, lỉ lợ" của họ mà gia đình sắm đầu máy và máy quay video. Do vậy, các gia đình có con thường trang bị vật dụng hiện đại nhiều hơn gia đình không con. Đó là không kể vật dụng "riêng tư" của họ. Từ 8 đến 14 tuổi, một trên mười trẻ em đã được "sắm" dàn hifi-laser riêng và một trên 2 đứa đã có walkman riêng.

Đĩa hát, cát-xét là bộ phận không thể thiếu của thế giới trẻ. Họ nghe tất cả các loại nhạc. Âm nhạc là phương tiện

cảm thông của tuổi trẻ thuộc đủ mọi tầng lớp xã hội, mọi nguồn gốc văn hóa khác nhau. Họ thâu bằng, sang bằng, tra đổi, cho mượn, ăn cắp củ nhau, đến nỗi họ có cảm giác không có chi tiêu gì cho ăn nhạc, ngoại trừ 120 quan mua vé nghe nhạc Roch Voisine Béréy.

Họ cũng mua sách, do cần của thầy cô trong lớp hoặc nghe người ta khen hay, thường là loại bỏ túi, rẻ tiền, mà h ngấu nghiến trước khi ngủ. Người lớn tiêu xài về sách nhiều hơn họ, không phải đi mua nhiều sách hơn, mà đi mua loại đẹp, mắc tiền hơn.

Thường thì họ tiêu pha bĩ k. Chỉ có một khoản khiến họ phải tiết kiệm. Đó là du lịch. Một số đến những nơi danh tiếng, để ngắm mùi sang trọng "vang bóng một thời" của thế niên 60. Một số khác thích xa, để khám phá, gặp gỡ người, nếp sống, văn hóa mới lạ. Họ thường đi một mình không muốn bố mẹ đi theo. Trong vài tuần, họ tiêu sạch tiền tiết kiệm trong nhiều năm.

Họ cũng tiết kiệm để sắm xe. Gần phân nửa số 8,6 triệu người trẻ từ 15 đến 25 tuổi sử dụng xe hơi thuộc hay không thuộc sở hữu của họ. Phần đông đều có mô-tô, xút-tơ-x gắn máy kể như cổ lỗ.

Tuy nhiên, xe hơi không phải là tiêu chuẩn định vị trong xã hội, mà là áo quần. D nghèo hay giàu họ cũng đều cố gắng ăn mặc theo một nh người ta. Những đứa vừa thiếu tiền, vừa thiếu đạo đức, thì hiếp bạn học trong trường, họ khách đi xe điện ngầm, để c tiền mua sắm cái áo, hoặc c cặp da mà chúng thèm muốn. Những đứa nhát gan hoặc bị suy nghĩ, thì dùng cách "hàng đổi hàng", kể cả trong đám c tiền. Chỉ có cách đó mà trong một tháng, họ mới có t chung diện gần một chục ẽ blu-dong, nhưng với cái quẻ độc nhất, rách ở đầu gối.

(Theo L'Evenement d. Jeudi)

